

Tắm sông

Vậy là má không cho tôi tắm sông nữa. Má nói, má coi truyền hình, người ta biểu, nước sông bây giờ ô nhiễm lắm, trẻ nít tắm nhiều hư con mắt. Tôi hỏi ô nhiễm là gì, má tôi nói thì là dơ chớ sao. “Một chút thôi mà - tôi cố nài nỉ - có chút xíu thôi”. Má tôi dứt khoát, không là không.

Tôi chê lý do của má đưa ra lằng xẹt, chỉ vậy mà hông cho tắm sông nữa. Buồn muốn chết. Những chiều ra đồng chạy rong chạy ruổi thả diều về, nực thối là nực, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, xách cái gàu ra ngoài cầu ao xối sàn sạt mà không thấy mát tí nào, thềm nhảy ùm cái xuống sông, sải tay sải chân vẫy vùng cho sướng người.

Tôi biết lội hồi mới sáu tuổi. Hôm đầu tiên xuống nước, tôi ở trường ngừng ngẩng cái cu bằng trái ớt. Ba ôm tôi xuống bến, ông đặt bàn tay to bè lên cái bụng tròn ụm của thằng con đỡ tôi nằm trên sấm sấp nước. Lúc đó tôi sợ quá, tay chân lúnh quính chời đập lia lịa làm nước văng sáng trắng mặt ba tôi (nước mát thì thôi đi chớ). Má tôi ngồi trên bờ vừa hái đọt choại vừa ngó xuống, kêu:

- Anh khéo, ngộp con nó.

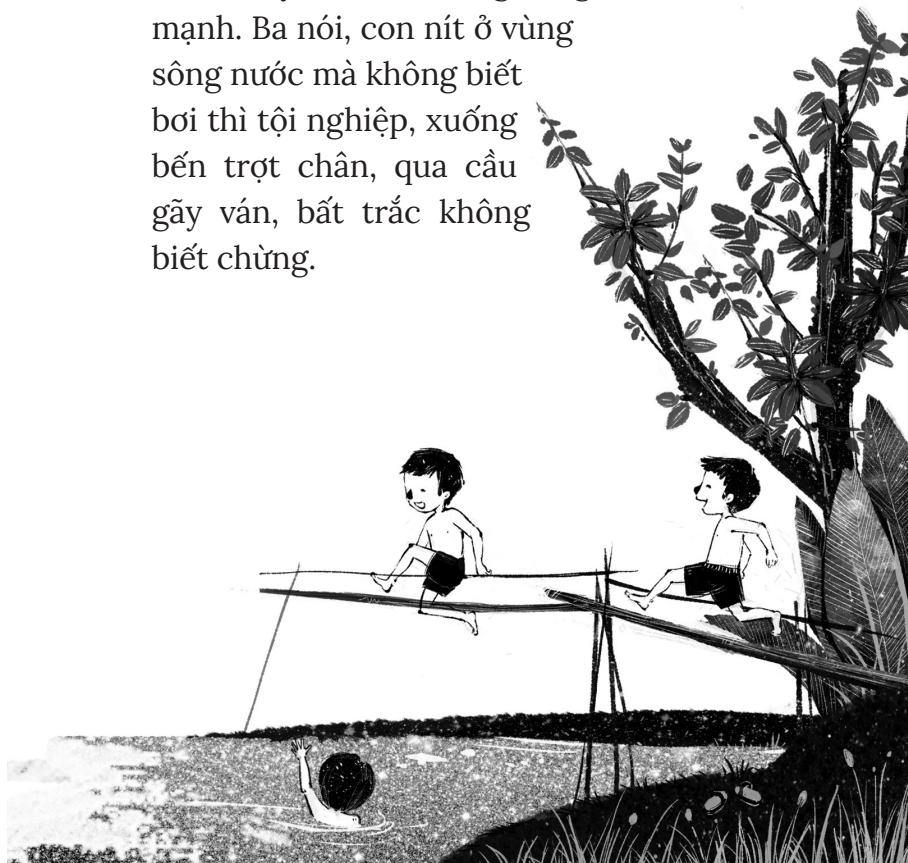
Ba cười to:

- Em đừng lo. Mai một thằng này lặn ngụp phải biết.

Chỉ năm hôm sau, khi ba tôi lặng lẽ bỏ bàn tay ra, tôi đã lủm bủm lội được một quãng. Cái đầu tôi ngoi lên còn cái mông chìm lìm, ba cười, chê: “Cái thằng bơi y hệt con chó phèn”. Nhưng đám bạn cùng lứa của tôi đang ngồi chờ hỏ trên bờ nhìn thèm phải biết. Thằng Tèo bệu bạo so bì, “Sao tao ôm dứa khô tập hoài mà hông biết lội”. Tôi tài khôn, “Mầy bắt

chuồn chuồn cho nó cắn rún á, biết lội liền hà”. Nó tưởng thiệt, đi bắt chuồn chuồn về cho cắn muốn tiêu cái rún luôn. Vậy mà tôi còn cố đồ thừa, “Tại mầy hông bắt chuồn chuồn đỏ, chuồn chuồn đỏ cắn rún mới biết lội được”.

Sau này nhớ lại, tôi nghĩ nhất định mình bơi giỏi là nhờ bàn tay ấm nóng của ba đã truyền cho tôi lòng dũng cảm và sức mạnh. Ba nói, con nít ở vùng sông nước mà không biết bơi thì tội nghiệp, xuống bến trượt chân, qua cầu gãy ván, bắt trắc không biết chừng.

Ai chớ tôi thì ba khỏi lo. Đi học về, vừa cất cái cặp là tôi đã nhảy ùm xuống sông. Tụi bạn phục lẫn cái tài lặn dài hơi. Còn về khoản lội đua, mỗi con Én là dám so kè với tôi. Trời đất ơi, con gái gì mà lội thoi thót như con ếch, lẹ ghê. Mà cũng tại nó cao, chân dài, tay dài, nó sải một nhịp, tôi đã lợt lại phía sau. Vừa rồi, tôi với nó bơi thi, hông hiểu sao tôi lúm cúm thế nào mà để nó qua bờ bên kia trước, nó bắt tôi kêu nó bằng chị hai, thấy tức chết. Thằng Tèo bênh vực tôi, nó an ủi, “Mai mốt trả thù, hén mậy?” Tội nghiệp, nó thần tượng tôi từ cái năm sáu tuổi tới giờ. Tôi hứa, mai mốt trả thù. Nhưng từ bữa má tôi cấm ngặt, coi như không còn cơ hội nữa. Sông với tôi có biết bao nhiêu là chuyện với nhau, bây giờ biểu không tắm nữa, buồn ơi là buồn vậy.

Ngày xưa đúng là sông không như bây giờ. Nước sông mát. Nước không trong khe như trong sách người ta hay tả mà cợn phù sa. Xứ tôi là xứ phù sa mà. Sông có mùi thơm hơi ngòn ngọt của bẹ dừa nước

mọc chòm chòm ra ngoài bãi. Nước lớn, cá kìm kìm lội thành đàn nhộn nhịp. Nước ròng sát bãi, tụi tôi chạy rượt với đám cá thòi lòi. Hồi đó, đất sinh dưới đáy sông chúng tôi chọi nhau cũng thơm, nên mặt mũi tèm lem bùn mà không thèm để ý, có đũa bị chọi nguyên một cục sinh vô miệng, trợn trừng không nói được tiếng nào.

Từ từ, sông ngẫu đục hẳn đi. Cứ nước lớn, mặt sông đầy rác. Mới đầu, tụi tôi thích lắm, tụi tôi vớt được bao nhiêu là chai lọ, tha hồ nuôi cá lia thia. Con Én coi tay chân quều quào vậy chớ siêng, nó vớt được bao nhiêu là đồ chơi cúng cuội. Rồi tụi tôi cũng chán trò vớt chai lọ, mặc kệ chúng, dưới sông trôi đầy kia kia. Tôi hỏi ba tôi rác đâu mà nhiều vậy, ba nói là do người ở chợ hay đổ rác xuống sông. Tôi gật gù, ở phải, ở chợ người ta đông lắm.

Trong đám bạn, tôi biết chợ nhiều nhất. Nhà tôi có cái quán cóc nhỏ bán bánh kẹo, đồ chơi con nít. Mỗi lần đi chợ bổ hàng, má đều chở tôi theo. Ra ngoài đó, má lên chợ, tôi dòm chừng chiếc xuống.

Sau này tôi thêm một nhiệm vụ nữa là gỡ rác quán chân vịt máy. Rác nhiều quá, cứ đi được một chút nghe cái máy chạy rì mọ, biết thế nào chân vịt cũng bị quán rác rồi. Một ngày nọ, tự nhiên tôi nghĩ, mình gỡ ra rồi lại quăng xuống, thế nào nó cũng vướng vô máy chiếc xuống khác, tội nghiệp người ta ghê lắm. Tôi lảng lạng gỡ cái sạp xuống lên, bỏ mớ rác vào đó. Má tôi rầy, “Rác rưởi mà để vô xuống chi con, dơ hết”. Tôi nghĩ sao thưa vậy. Má tôi cười, không nói gì nhưng vẻ mặt rất hài lòng. Hôm đó, về tới nhà, được hai thúng rác đầy vun. Tôi bung lên nhà, ba tôi bón vô giồng bạc hà, tụi nó bón phân xanh lặc lia, mướt rướt, tốt phải biết.

Chuyện đó làm tôi nổi lên, người lớn ai cũng khen hết lời. Khen tôi nhỏ mà khôn, nhỏ mà biết nghĩ cho người khác. Nó ít nhiều thay đổi kế hoạch vui chơi của tụi tôi trong hè này. Buổi chiều chạy rượt chán chê, tụi tôi ra ngoài bến chơi, mấy đứa bạn cũng bị cấm không cho tắm sông nữa. Con Én bàn, “Hay là rảnh rảnh

tụi mình xin ba má cho bơi xuống đi vớt rác, mai mốt sông sạch tụi mình tắm cho đã”. Tụi tôi ai cũng cho là đúng. Thằng Tèo còn giả dò khen con Én xinh đẹp, thông minh, con Én biết nó không phải khen thiệt liền dẫu môi:

- Ủ, kệ tao, còn mây, mai mốt đừng đem mèo chết quăng xuống sông ghen, vừa dơ sông vừa tội lắm, mây làm vậy mai mốt chết thành mèo đó.

Thằng Tèo khờ, nó rụt người lại, im re. Bọn tôi cười rồi “một, hai, ba” nhảy ùm xuống nước. Sông lại bao lấy chúng tôi, lạ quá, sông cũng ôm lấy thằng Tèo tuồng như không giận nó đã quăng con mèo chết xuống. Tụi tôi tự nhủ, bữa nay tắm lần này nữa thôi, tụi tôi chờ cho tới chừng nào sông sạch, trong trở lại. Tôi lên nhìn con Én, lảng sải tay bơi một mạch qua bờ bên kia, “Mai mốt thế nào cũng trả thù chó con trai mà để thua con gái, kỳ lắm”.

Ba bé Ngoan về

Bé Ngoan tháng nào cũng nhận được thư của ba nó. Nhất là tháng này, nó nhận được hai lá thư liền, thư trước hỏi tình hình học tập, nó viết gửi đi, rằng năm nay nó được học sinh tiên tiến, lẽ ra phải xuất sắc kia, nhưng thi môn văn chỉ được điểm bốn thôi. Môn văn bốn điểm là tại vì học kỳ này cô giáo ra đề biểu tả “ba em và công việc hàng ngày”. “Mà con đâu có biết mặt ba, đâu có biết hàng ngày ba làm gì đâu”, trong dòng chữ nguệch ngoạc dường như giận dữ. Thư đi thư lại, ba nó viết: “Chừng nào bé Ngoan đúng mười tuổi sẽ được gặp ba”. Nó nôn nao chờ đợi cái ngày đó quá trời.

Bé luôn luôn chờ đợi cái ngày ba về. Có ba rồi, sẽ có người đánh bé khi bé lì, có người khen bé khi bé được điểm mười. Ba sẽ dạy bé cách làm cho mẹ vui để mẹ không khóc một mình nữa, bé Ngoan luôn luôn nghĩ vậy.

Bé Ngoan dễ thương y như tên của nó. Năm giờ sáng, Ngoan đi chợ mua rau giá, bánh lọt về cho má bán điểm tâm sáng. Tánh sợ ma, chuyển đi bé toàn chạy chuyển về, trời sáng trắng vẫn chạy lụi đụi vì sợ trễ giờ má dọn hàng. Buổi sáng, bé Ngoan vừa bụng bê tiếp má vừa học bài. Buổi chiều, đi học về tới nhà là xách cái thùng cũ mềm tí teo xuống nhà ăn huyện đội xin cặn heo. Ngoan không bao giờ vòi vĩnh má đòi đồ chơi, đòi kẹo bánh. Bé chỉ đòi gặp được mặt ba thôi. Bạn bé ai cũng có ba hết, thiệt đó.

Hồi lớn lên tới giờ, bé Ngoan chưa hề gặp ba. Má kể, ba đi làm ăn lâu lắm, khi nào Ngoan lớn ba sẽ về. Nghe nói vậy, bé chạy lại coi kiếng, bé hỏi má, “Con giống ba phải hôn, má?” Ngoan mặt vuông, nhìn